

[Johannes Jensen.]

Spørgsmaal i en noget anden Form, saa det ikke ganske kan paralleliseres med de senere Afgørelser. Men selv om det kunde det, ved vi dog, at der er to forskellige Meninger om, hvad Bestemmelsen i Valgloven af 1924 tilsigtede. Om det Spørgsmaal blev der skaffet Klarhed ved Loven af 4. April 1928. Om man nu vilde mildne eller lempe Reglerne, skal jeg ikke komme ind paa ved denne Lejlighed, men jeg maa have Lov til at sige, at fra vor Side er Spørgsmaalet ikke rejst som et politisk Spørgsmaal. Det er ogsaa rigtigt, som den højtærede Indenrigsminister siger i Dag, at disse Skattebestemmelser kan komme til at ramme vore Folk. Ja, det kan de udmærket. Det er ogsaa indvendt fra socialdemokratisk Side allerede i 1928. Den daværende socialdemokratiske Ordfører sagde til os: Det kan meget vel være, at disse Bestemmelser rammer jeres Vælgere. Ja vel, sagde vi, det er meget muligt. Det er netop et Bevis for, at Forslaget tilsigtede ikke at ramme en bestemt Klasse af Vælgere, men tilsigtede at skaffe ordnede Forhold paa Skattevæsenets og Valgrettens Omraade og at skaffe Klarhed i dette Spørgsmaal, hvorom der var rejst megen Tvivl.

Indenrigsministeren (Dahlggaard): Jeg kan ikke tænke mig, at det ærede Medlem, hvis fortræffelige Evner og udmærkede Forstand er mig bekendt, ikke skulde have Mulighed for at skelne mellem de permanente Forhold, der kan være til Stede med Hensyn til Eftergivelse af Skat ogsaa under normale Forhold, og de Tilstande, der kan fremkomme i Krisetider. Med Hensyn til de enkelte Tilfælde, jeg talte om, hvor Mennesker kommer i Nød paa Grund af Sygdom, Dødsfald eller lignende, er det indlysende, at der tages Sigte paa, hvad der kan ske ogsaa under normale Tilstande, og derfor foreslaas Loven gjort permanent. Men hertil har jeg føjet, hvad denne Lov vil betyde overfor en særlig Krisetilstand, i hvilken Tusinder og atter Tusinder uden egen Skyld som Følge af økonomiske Forhold, der vælter ind over Landet, kan komme til at tabe deres borgerlige Rettigheder. Det er to forskellige Spørgsmaal, hvad det ærede Medlem dog meget vel forstaar.

Det er rigtigt, at Loven af 1928 skabte den Klarhed, man ønskede med Hensyn til at berøve en Masse Mennesker Valgretten, men med Hensyn til Forstaaelsen af saavel Loven af 1924 som Loven af 1908, der paa det Punkt principielt set var ganske ens, var der ingen Grund til at skaffe Klarhed,

fordi den Opfattelse, som her var praktiseret af Indenrigsministeriet, var bekendt for alle lige fra 1908, altsaa længe før Loven af 1924 blev givet.

Johannes Jensen: Den højtærede Indenrigsminister siger, at Loven af 4. April 1928 har berøvet en Masse Vælgere deres Valgret. Hvad ved den højtærede Indenrigsminister om det? Vi ved intet om det, der foreligger ingen Oplysninger om det. Jeg er tilbøjelig til at tro, at der var et mindre Antal Vælgere, som blev slettet af Valglisten forud for Valget i 1929 end forud for Valget i 1925, men noget bestemt ved jeg ikke derom. Men den højtærede Indenrigsminister ved heller ingenting, og derfor er det en meget dristig Udtalelse, at vi ved denne Lov har berøvet en Masse Vælgere deres Valgret. Men det kunde vi maaske faa oplyst, naar Sagen kommer til Behandling i et eventuelt Udvalg.

Endelig siger den højtærede Minister, at der er Forskel paa, om det drejer sig om nogle enkelte eller om mange Mennesker. Ja, det er netop et Spørgsmaal, vi har drøftet hele Tiden, der er betydelig Forskel. Men, højtærede Indenrigsminister, hvorledes vil Forholdene blive i Landkommunerne, naar Halvdelen af Kommunens Beboere faar eftergivet deres Skat, naar de ikke er i Stand til at betale, og den Del af Skatten skal overflyttes til den anden Del af Beboerne, som maaske i Øjeblikket er saa solvente, at de kan betale? Er det retfærdigt? Var det ikke bedre, at Skatterne blev sat ned? Men det er et Spørgsmaal, som kommer ind under Behandlingen af den næste Sag.

Indenrigsministeren (Dahlggaard): Det ærede Medlem blander to Ting sammen, nemlig Spørgsmaalet om Skattenedsættelse og Spørgsmaalet om, hvorvidt man ved Skatteeftergivelsen skal miste Valgretten. Det første Spørgsmaal, at vi ønsker Skatterne ned, tænker jeg ikke, der er nogen Uenighed mellem det ærede Medlem og mig om, selv om vi vist ikke er enige, naar Spørgsmaalet er, hvor man skal foretage Nedsættelsen, og hvorfra man skal faa Midler til Nedsættelsen. Men det kan ikke nytte at føre en almindelig Skattedebat ind i Spørgsmaalet om, hvorvidt den paa-gældende enkelte Mand, der er ramt af Ulykken, skal fortabe sine borgerlige Rettigheder i Kraft af, at han er ramt af Ulykken.

Dernæst vil jeg sige, at naar det ærede Medlem er naaet dertil nu at ville hævde,